

[Maigaard.]

vi har mulighed for at spørge her, men boligminister Helge Nielsen; han er jo i og for sig sagesløs i de problemer, vi drøfter.

Dengang boligforliget blev lavet, var vi mange, der sagde, at det ikke var muligt at bygge 40.000 boliger inden for forligets ramme, fordi forliget ikke indeholdt de mekanismer, der kunne presse byggeriet op til 40.000 boliger, og det lader jo til at være sandt nu. Så spørges der: er boligforliget holdt? Og ministeren svarer: ja, boligforligets målsætning er, at der over 4 år skal bygges 120.000 boliger, og det kan godt være, vi kan nå det i løbet af 4 år, selv om vi formentlig kun får bygget 25.000 boliger i år. Men der står også i boligforliget, som ministeren korrekt citerede, at det skal være i en stabil produktion, og man kan vel ikke sige, at de tal, vi kan forvente fra i år: 25.000 boliger, kan siges at være et led i en stabil produktion, hvis vi på 4 år skal bygge 120.000 boliger.

Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om det efter regeringens opfattelse er udtryk for en stabil byggerytme inden for en målsætningsramme på 120.000 boliger, at man kun bygger 25.000 i år. Jeg kan ikke se, at det er noget af det, byggesektoren har mest brug for, nemlig stabile produktionsforhold og rimeligt stabile forhold i det hele taget.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Nu tror jeg, hr. Maigaard må indrømme, at der i øjeblikket er en stabil stigning i boligproduktionen. Produktionen har været meget lav, men vi har nu fået en stabil stigning. Jeg tør ikke sige, hvor meget vi kan nå op på i indeværende år, det afhænger jo helt af, hvor mange parcelhuse der kan gå i gang. Men jeg vil også understrege, at man naturligvis kan sætte mange ting ind for at stimulere byggeriet, men det helt afgørende er den generelle økonomiske situation: hvordan obligationskurserne, renten, pengepolitikken og beskæftigelsen i øvrigt i samfundet udvikler sig. Det er det, der er afgørende for, om folk har lyst til og troen på at bygge en ny bolig. Det er det, regeringen bestræber sig på, og jeg synes også, regeringen her har vist resultater, resultater, der har givet en meget gunstig udvikling på obligationsmarkedet til fordel for dem, der skal bygge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Philipsen* (SF) til boligministeren:

„Er lejeforhøjelser på mere end 25 pct. i strid med boligforliget?“

(Spm. nr. 131).

Skriftlig begrundelse.

Boligminister Helge Nielsen er i *Berlingske Tidende* for den 6. maj 1975 citeret for følgende: „— Hvis de gennemsnitlige lejeforhøjelser bliver på over 25 pct., så er der et eller andet galt.“

Det kan næppe læses på anden måde, end at stigninger ud over 25 pct. er i strid med boligloven.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Det næste spørgsmål, hr. Henning Philipsen har stillet mig, er følgende:

Var størrelsen af de huslejestigninger, som lejerne skal betale i henhold til boligforliget, ikke beregnet, før de blev vedtaget?

Ved den lejelovgivning, som blev gennemført i marts i år, indførtes jo principperne om omkostningsbestemt leje i kommuner med huslejerregulering. Den bygger på en skitse, som lejernes og grundejernes organisationer nåede til enighed om i 1972. Lejen skal dække de nødvendige driftsomkostninger og en rimelig forrentning af kapitalen i ejendommen. Dette princip for huslejefastsættelse lå til grund for såvel socialdemokratiets og SF's boligforlig i 1973 som boligforliget i 1974.

I bemærkningerne til lovforslaget af oktober 1974 var beregnet, at reglerne om forrentning ville give en lejeforhøjelse på omkring 10 pct.; der var derimod ikke i disse beregninger, og det er udtrykkelig sagt i bemærkningerne til lovforslaget, foretaget nogen gennemsnitsberegning for de stigninger i driftsudgifterne, som ville være nødvendige for at sikre en forsvarlig og rimelig drift.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Undskyld, jeg må have lov at sige til boligministeren, at det nu drejer sig om spørgsmål nr. 131 til boligministeren, om lejeforhøjelser på mere end 25 pct. er i strid med